

[H. 17 Rabi'-ul Evvel 1427 / M. 15 Nisan 2005 günü düzenlenen]

Tahran'daki Kudüs Konferansı'na Açık Mektup

Kerîm Kardeşler,

Es-Selâmu 'Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh,

Bu mektup, Allah'ın izniyle hak bir sözdür. Bununla size yöneliyoruz ki bu Mübârek ve tertemiz toprak, Filistin uğrunda ihlas ve sadâkat ile çalışanlar için yollar aydınlansın. Bilhassa bu konferansınız, her Müslümanın kalbini ferahlatan bir atmosferde, azîm ve azîz bir hâdisenin, "İnsanları Rabblerinin izniyle Karanlıklardan Aydınlığa, 'Azîz ve Hamîd olan Allah'ın yoluna çıkartan" muhteşem bir hâdisenin, sizin de İsrâsı ve Mî'râc'ı adına toplandığınız Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Âlihi ve Sahbihi ve Sellem]'in kutlu doğumunun anıldığı bir sırada düzenlenmektedir. Salâvâtullahi ve Selâmuhu 'Aleyhi ve 'Alâ Âlihi ve Sahbihi Ecma'in...

Ey Kerîm Kardeşler!

İsterdik ki bu konferans sadece Kudüs adına değil Filistin adına, tüm Filistin adına düzenlensin ki bu şekilde kalplerinde hastalık bulunanlar için hiçbir açık kapı bulunmasın. Nitekim onlar meseleyi sadece Kudüs ile ilgili hale getirip Filistin'in diğer parçalarına suskun kalmaktadırlar. Doğrudur, Kudüs Filistin'in en bâriz konusudur ve lügatte parçayı zikredip bütünü kastetmek câizdir. Fakat biz, kötü tuzaklara yol açabilecek tüm gedikleri dâima tıkamak isteriz.

Oysa kötü tuzak, sahibinden başkasını kuşatmaz. [Fâtır 43]

Binâenaleyh bir Filistin, bütün bir Filistin konferansı olması itibariyle bu mektubumuz ile konferansınıza hitap ediyoruz. Muhakkak ki Kudüs Filistin'in çarpan kalbidir. Filistinsiz bir Kudüs olamaz, Kudüssüz bir Filistin de olamaz. Her Müslüman için... Allah'a ve Âhiret Günü'ne îmân eden... Allah'tan başka hiçbir ilah olmadığına ve Muhammed [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahitlik eden...

Bizler farkındayız ki **Ey Kardeşler**, Filistin ve onun çarpan kalbi Kudüs, seslerini yükselten coşkun konuşmacıların Filistin'e duydukları özlemle çevrelerine haykırdıkları bir konferans ile asla geri alınamaz. Zira bu şekilde egemenliği ve otoritesi bulunan tek bir karış bile geri alınamaz. Bunun için ancak bir Halîfe'nin sayhâsına ihtiyaç vardır. Öyle bir Halîfe ki dosdoğru ve adâletli... Kendisiyle korunulan ve ardında savaşılan... Hakkın sayhâsı ile ileri atılan İslam ordularını Filistin'e doğru koşturan... Yahudi varlığına, kelimelerin seslerinden önce kılıçların şakırtısını işittiren...

Yine de bu mektubu size göndermeye karar verdik. Umulur ki içerisindeki kelimeler basîretlerinizi açar da Yahudi varlığını yok etmek ve Filistin'i tastamam Diyâr-ul İslam'a döndürmek üzere sizleri hak yolu tutmaya sevk eder.

Kerîm Kardeşler!

Filistin Müslümanların tarihinde; Allah [Subhânehu ve Te'alâ'nın]

Bir gece, (Muhammed) kulunu Mescid-il Harâm'dan, çevresini mübârek kıldığımız Mescid-il 'Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir. [el-İsrâ' 1] ayetinde belirtildiği üzere, Rasûlü'nü el-Mescid-il Harâm'dan el-Mescid-il 'Aksâ'ya geceleyin yürüterek Beyt-ul Harâm'ını tek bir bağ ile bağlayıp orasını mübârek tertemiz bir toprak kıldığı

günden beri bir inci olarak başlamıştır. Allah [Subhânehu ve Te'alâ] Hicretten on altı ay sonra Kâ'be-i Müşerrafe'yi Müslümanların ikinci kiblesi yapıp oraya döndürmeden önce Beyt-ul Makdis'i Müslümanların ilk kiblesi yaparak Müslümanların kalplerini Filistin'e bağlamıştır. Yine Filistin ikinci Halife 'Umer İbn-ul Hattâb zamanında Hicrî 15. yılda fethedilip henüz İslam'ın Sultası altına girmeden ve Seferanos tarafından Halifeye teslim edilmeden önce, Hristiyanların talebi üzerine, "Yahudilerin Filistin'de yaşamalarına izin verilmeyeceğini ifade eden" ve "**el-'Umeriyye Ahitnâmesi**" denilen meşhur ahitnâme'yi ona vermiştir.

Filistin fethedilmeden önce de sonra da Müslümanların tarihinde bir inci ve Müslümanların beldeleri içerisinde ağırlık merkezi olan bir yerdi. Her ne zaman saldırıya uğradıysa saldırganların gücü ne olursa olsun yerle bir edildiler. Dolayısıyla Haçlılar ve Tatarlar (Moğollar) için bir mezar olduğu gibi Allah'ın izniyle Allah'ın düşmanları Yahudiler için de bir mezar olacaktır. Filistin'de Moğollara ve Haçlılara karşı [Hıttıyn (H. 583 – M. 1187), Ayn Calut (H. 658 – M. 1260)] aralıksız savaşlar yapılmıştır. Ve yine Allah'ın izniyle bu savaşları, Filistin'in saf ve tertemiz bir şekilde tekrar İslam diyarı olması için Yahudilerle yapılacak aralıksız savaşlar takip edecektir.

Filistin devletlerarası bir sorun olarak geçen yüzyılda Osmanlı Halîfesi 'AbdulHamîd zamanından beri hareketlenmeye başladı. Zîra o dönemde Yahudi liderleri Filistin'de kendileri için tutunacak bir yer edinmek üzere Kâfir devletlerle özellikle de İngiltere ile dayanışma çabası içerisinde idiler. Bu amaçla Osmanlı Hilâfet Devleti'nin içerisinde bulunduğu ekonomik krizden faydalanmaya çalıştılar. Bu dönemde M. 1901 yılında Yahudilerin liderlerinden Hertzl Osmanlı'nın dış borçlarını ödeme maksadıyla büyük miktarda para teklifinde bulundu. Halife onun bu teklifini kabul etmedi. Nitekim Halife'nin meşhur sözü şöyle idi: *"Doktor Hertzl'e bu konuda ciddi adımlar atmamasını nasihat ediniz. Zira ben Filistin toprağının bir karışından dahi vazgeçemem... Orası benim şahsi mülküm değildir... Bilakis İslam Ümmeti'nin mülküdür. Halkım bu topraklar uğrunda Cihâd etti ve orayı kanlarıyla suladı... Yahudilerin milyonları kendilerine kalsın... Eğer bir gün Hilâfet Devleti parçalanacak olursa işte o gün, onlar Filistin'i bedelsiz alabilirler. Ancak ben hayatta olduğum müddetçe, Filistin'in Hilâfet Devleti'nden koparıldığını görmektense bedenimin lime lime koparılmasını tercih ederim. -ki bu olmayacak bir iştir.- Biz hayatta kaldığımız müddetçe ise cesetlerimize neşter vurulmasına asla razı olmam."* Allah [Subhânehu ve Te'alâ] O'na rahmet etsin, Sultan'ın tahmin doğru çıkmıştır. **Hilâfet** Hicrî 28 Receb 1342 / Mîlâdî 3 Mart 1924 günü yıkıldıktan sonra, Yahudilerin Filistin'i işgâl etmelerine hatta Filistin dışına bile egemen olmalarına olanak tanıyarak Kâfir sömürgecilerin emirleri uygulayan ajan yöneticiler Müslümanların topraklarına yerleştiler.

Ey Kardeşler!

Bozguncu bu kokuşmuş tohum, Sömürgeci Kâfirlerin, özellikle Amerika'nın ve Yahudilerin Müslümanların beldelerindeki, bilhassa Filistin'in çevresindeki yöneticilerin yardımlarıyla attıkları ilk adım idi. Diyoruz ki bu adım atılan ilk adımdır: Filistin'in büyük bölümünün gasp edilmesi ve içerisinde Yahudi varlığının kurulması!

Bu, Filistin'in, bu tertemiz Mübârek toprakların mâruz kaldığı dehşet verici tehlikelerin ilk adımı idi.

Bunu izleyen adımlar da kezâ tehlikeli idi. Herhangi bir tehlike değil, bilakis tehlikenin en şiddetlisi idi! Bu da Yahudi varlığı Filistin'de rahatlık ve güvenlik içerisinde yerleşsin diye Müslümanlar, özel olarak Araplar, daha özel olarak bizzat Filistin halkı tarafından Yahudi varlığının tanınmasına çalışılması idi.

Gerçek şu ki Sömürgeci Kâfirler, Haçlı Savaşları'ndan hiç unutamayacakları bir ders öğrendiler. Gördüler ki Avrupa'nın tamamı, krallarını, halklarını ve askerlerini Haçlı sloganı etrafında toparlayarak hazırladıkları büyük bir saldırganlık ile Müslüman beldelerin kalbine, Filistin'e saldırdılar ve eş-Şâm beldelerinin birçok kesimlerini işgâl ettiler, lâkin bir meydan bulup yerleşemediler. O bölgelerin halkları onları tanımadılar ve onlara karşı savaşlarını yaklaşık iki yüz yıl boyunca sürdürdüler. Sonra onları köklerinden söküp attılar, rezil ve zelîl bir halde, alçaklık ve

utanç içinde, hem de Filistin’de bir meydan bulup yerleşmelerine imkân vermeksizin hepsini kovdular. Dolayısıyla Kâfir buradan anladı ki Müslümanların beldelerinin işgâli, bölge halkı tarafından tanınmayan yabancı bir cisim bırakmışsa, ne kadar uzun sürerse sürsün bu işgâl er yada geç mutlaka bitmiştir, bitecektir. Nitekim Haçlılar, Filistin’den sökölüp çıkarılmış, en kötü bir kovulma ile kovulmuşlardır. Hem de iki yüz yıl sonra! Yani nice nesillerden sonra! Bu dersi, hem Kâfir Sömürgeciler hem de Yahudiler gâyet iyi öğrendiler. Öğrendiler ki Müslümanların topraklarını zorla işgâl etmek, kesinlikle işgâlcilere güven de, güvenlik de, rahatlık da, istikrar da sağlamayacaktır. Böylece kavradılar ki önemli olan, Müslümanların bir ülkesini işgâl etmek değil, tam aksine oraya yerleşmektir. Oraya yerleşmelerinin yolu da kendilerini bölgede kabul ettirmeleri ve bölge halkı tarafından bu işgâllerinin tanınmasıdır.

Buradan peşi sıra gelen adımların ilki olan 1949’daki ateşkes anlaşmaları, âdeta Filistin gaspçısının tanınması mesâbesinde idi. Çünkü onunla herhangi bir anlaşma imzalamak zımnen onu tanımak demektir. Sonra diğer adımları, Yahudi varlığı ile Müslümanların başındaki yöneticiler arasında düzenlenen gizli ve yarı-gizli toplantılar takip etti. Tâ ki bu yöneticiler tarafından Filistin Kurtuluş Örgütü’nün [FKÖ] kurulmasına karar verilip ona, -kendi başlarına yüklenemedikleri- Filistin’deki Yahudi varlığını tanıma misyonu yükleninceye kadar...

Ardından süreç, bazen âni bazen uydurma bazen de kışkırtma savaşları şeklinde hızla başlatıldı ki her birini, öncekinden çok daha kötü tâvizler izledi. Her defasında Yahudiler karşısında hezîmete uğrandı. Bazen yöneticilerin gafletlerinden, bazen zilzurna sarhoşluklarından, bazen de entrikalarından ve dehşet verici ihânelerinden dolayı!... 1956, 1967, 1973 ve 1982 savaşlarında hep böyle oldu. Sonra da kalkıp Yahudi varlığını gerçekte olduğundan daha büyük ve daha güçlü gösterdiler. Öyle ki şu şarkıyı dillerine dolar oldular!

*1948’deki Bağımsızlık Savaşı’nda yedi orduyu yendik,
Altı günde, hatta altı saatte altı orduyu ezdik,
Arapların en güçlü iki ordusunu hezîmete uğrattıktan sonra,
Kahire-Süveyş yolundaki 101 inci km.’ye ve Golan Tepeleri’ne yerleştik,
Beyrut’un dibine dalıp FKÖ’yü titrettik...*

İşte bu, Yahudi varlığının zaferleri için mırıldandığı şarkıydı! Kâfir Sömürgecilerin yardımları ve Müslümanların başındaki ajan yöneticilerin ihâneleri olmasaydı, kendi başlarına asla elde edemeyecekleri zaferler için!... Çünkü Yahudiler dürüstçe savaşmaya asla cesâret edemezler. Nitekim onlar aynen Allah ^[Subhânehu ve Te’alâ]’nın kendilerini tanımladığı gibidirler:

Eğer onlar (o yahudiler) sizinle savaşacak olsalar, size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine zafer de verilmez! [Âl-i ‘İmrân 111]

Onlar bu savaşlarda arkalarını dönüp kaçmadıysalar, demek ki bunlar, kendileri ile bu yöneticiler arasında dürüstçe yapılmış savaşlar olamaz. Demek ki bu ancak apaçık bir komplo ve onlar karşısında göz göre göre geri çekilmedir!

Nihâyetinde her savaş ardında daha fazla tâviz bıraktı:

1956’dan sonra Gazze Şeridi Yahudi işgâli altına girdi.

1967’den sonra Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin, 1948 Filistin’indeki Yahudi varlığı için ilk resmî tanıma olan 242 sayılı kararı geldi. Böylece mesele 1967 işgâli meselesine dönüştü ve bu durum, yöneticiler tarafından hiç çekinilmeden açıkça dile getirilir oldu.

1973’ten sonra daha şerîr kararlar eklendi. Bunlardan 338 ve 339 sayılı kararlar, nihâî olarak “İsrail”i evirip çevirmeden Filistin üzerinde bir devlet olarak vurguluyordu. Arap yöneticilerin ondan bekledikleri en üst talep ise, 1967’de işgâl ettiği topraklardan geri çekilmesinden ve onunla barış ve güven içerisinde yaşamaktan öte geçmiyordu.

1982'den sonra ise FKÖ lideri ile imzalanan Maklowsky Belgesi geldi. Buna göre FKÖ, Birleşmiş Milletler'in Filistin'e ilişkin kararlarını alenen tanıyor, "İsrail" devleti sarîh bir biçimde ifade ediliyordu.

Sonra Yahudi varlığını açıkça tanıma, insanların kendisiyle "*Bunlar, Birleşmiş Milletler'in uluslararası kararlarıdır*" denilerek aldatıldığı Birleşmiş Milletler örtüsü altında olmaksızın ikili anlaşmalar ile başladı. Bugün ise artık ar damarları çatlamış, kusurlarını gizlemek için dut yaprağına bile ihtiyaç duymaz olmuşlardır. 1977'deki Camp David Anlaşması ile FKÖ'nün "İsrail" devletinin yanına bir Filistin "devleti" kurmayı benimsediği ve Filistin'in nihâî kurtuluşunu göz göre göre yerin dibine geçiren 1988'deki Cezâyir Zirvesi işte böyleydi. 1991'de ise Madrid Konferansı geldi. Orada çevre ülkelerin yöneticileri bir araya geldiler: Mısır, Ürdün, Lübnan, Suriye, FKÖ ve Yahudi varlığı! Bu da sözkonusu ülkelerin Yahudi varlığını topluca tanıdıklarının îlânı idi! Ardından 1993'te I. Oslo ve 1994'te II. Oslo / Çazze-Eriha anlaşmaları geldi ki bunlar ile de Yahudi varlığının tanınması takdis edildi! Geriye Sömürgeci Kâfirler ile Yahudilerin rüyalarında bile göremeyecekleri tek bir şey kaldı ki bu, Filistin halkının kendi topraklarının Yahudilerce gasp edilmesini tanımaları ve bu işgâl edilmiş topraklar üzerinde bir devletçik kurmayı kabul etmeleridir. Pekâlâ, ne karşılığında? Yahudilerin 1967'de işgâl ettikleri kesimlerden geri çekilme olasılığı karşılığında! Hem de Filistin halkının bir devleti veya yarı-devleti olsun, Filistin'in bir parçasında, sadece küçük bir parçasında egemenliği bulunsun diye!

Sonra tespih "koptu" ve Vâdi 'Arabe Anlaşması îlân edildi. Ardından FKÖ ile imzalanan Oslo'nun kardeşleri geldi: Way River, Şarm-uş Şeyh, Yol Haritası... Suriye'ye gelince; Suriye Yönetimi hem Yahudi varlığının Golan'dan geri çekilmesini hem de Yahudi varlığını tanımayı istiyordu. Fakat Yahudi varlığı, Suriye'nin kendisini -Golan'dan geri çekilmeyi istemeksizin-tanımamasını arzuluyor, bu işinde acele etmemesi gerektiğini görüyordu. Çünkü Golan'ı işgâl etmiş olduğu halde Suriye'nin Yahudi varlığı ile olan cephesi gâyet sâkin idi. Ne bir direniş ne de bir savaş vardı! Yani Suriye ile bir anlaşma yapmak için tutuşan, bizzat Yahudi varlığı idi, Suriye Yönetimi değil! Nitekim bu Yönetim, kendisinden önce anlaşılanların anlaşmaları gibi bir anlaşma istiyordu. Tıpkı Mısır ve Ürdün ile yapılan anlaşmalar gibi... Bu, ister aynen Mısır ile yapıldığı gibi hem Yahudiler çekilsin hem de Suriye Ordusu onların çekildikleri yerlere hâkimiyetten men edilsin, isterse aynen Ürdün ile yapıldığı gibi, hem Yahudiler şekli olarak çekilsin hem de onların çekildikleri yerler onlara "kiralansın", fark etmezdi. Kaldı ki bu kez onlar, hem Golan'dan hiç çekilmeyerek hem de herhangi bir şekilde Suriye Yönetimi'nin yüz suyunu koruyarak Suriye ile anlaşmak istemektedirler.

Yahudi varlığının Arap devletleri tarafından tanınması işte böylece tamamlanıyordu. Hatta Filistin sınırlarının ötesindekiler tarafından bile!.. Bu da 2002'deki Beyrut Zirvesi'nden sonra oldu. Orada Zirve, Araplar nezdinde meseleyi alenen ve apaçık olarak "1967'de işgâl edilen topraklar" haline getiren ve 1948'de işgâl edilen toprakları da "İsrail" devleti olarak benimseyen girişimini îlan etti. Hem Filistin'deki hakları tümüyle heder ettiklerini îlan ediyorlar, hem de Beyrut'taki bu zirvelerini "Arap Hakları Zirvesi" olarak adlandırıyorlardı!

Diğer taraftan Amerika, Avrupa ve Yahudi varlığı dikkat çekici bir noktaya kesildiler: Yahudi varlığını tanıyanlar, ister devlet isterse örgüt bazında olsun, laik sloganları yükselten varlıklar idi. Oysa İslâmî şiarları yükseltenler Yahudi varlığını hâlâ tanımıyorlardı. Dolayısıyla bunun Yahudi varlığı için bir "baş ağrısı" haline gelebileceğinden korktular. Böylece "İslâmî Hareketler"i'nin Yahudi varlığını, "İlmî İslam" adı altında tanımalarını sağlayacak plânlar hazırlamaya başladılar. Ama nasıl? Akıllarına şeytânî, iğrenç bir fikir geldi. İlmîliler diye tanımladıkları kesimlerin, mevcut yönetimlerin kurumlarında ve Filistin Otoritesi bünyesinde yer almalarına imkân tanıyacak, ardından bu "hareketleri" resmî kurumların parçaları haline getirip muhâlif söylemlerini terk ettireceklerdi. Böylece Allah'ı zikretmek için değil, tam aksine Yahudiler ile işbirliği yapmak ve varlıklarını tanımak için yığılıp kalacaklardı.

İşte bunun aracı seçimlerdi! Onlar biliyorlardı ki mevcut yönetimlerin ve otoritelerin adamlarının bulaştığı yolsuzlukların ve ifsâdın pis kokusu burunları tıkar hale gelmiş durumdadır

ve dolayısıyla yapılacak herhangi bir seçim, İslam'a dâvet edenlerin, bu yönetimleri ve cürümlerini yok etmek için değil, tam aksine onların kurumlarına ve varlıklarına ortak olmak için iş başına gelmelerine yol açacaktır. İşte olay budur! Onlar, Mısır'da ve diğer bazı ülkelerde olduğu gibi "ılımlı İslam"ı mevcut yönetimlerin kurumlarına sokmuşlardır. Çok daha şiddetli ve alçakla olan şey ise, Yahudi işgâlinin gölgesinde, onları izniyle ve Amerika ile Avrupa'nın yoğun gözlemleri altında düzenlenen seçimler yoluyla, İslam'a dâvet edenleri Yasama Meclisi'ne sokmak ve Oslo Anlaşması'na dayalı olarak kurulmuş Filistin Otoritesi'nin başına geçirmek üzere bunu Filistin'de de başarmış olmalarıdır. Böylelikle Müslümanlar, 1967 Filistin'i ne çağırır olacaklar, 1948 Filistin'i ne değil!.. Cürüm sadece 1948 toprakları üzerindeki Yahudi varlığını değil, bilakis 1967 toprakları üzerindeki Yahudi işgâlini de tanımak olacaktır!

Sözün özü; Filistin'i helâk eden çember, ilk olarak laikler tarafından çizildi, şimdi de İslamcılar tarafından tamamlanacaktır!

Ey Kardeşler!

Aslolan, bu konferansınızın hak sözü söylemek için olması veya en azından hak sözü işittirmek için olmasıdır. Dolayısıyla bizim olduğu kadar "sizlerin de" üzerine düşen; harfleri yerli yerince oturtmaktır. Zîra bu konferansınız, mübârek bir mesele hakkında, Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]'in İsrâ' edip Mi'râc'a çıktığı mekân hakkındadır. Bu da, filanın hoşlanmamasına veya falanın kızmasına neden olsa dahi, te'vil etmeye veya evirip çevirmeye hiç de uygun olmayan bir meseledir. Bilakis gözetilmesi gereken, Melik-ud Deyyân olan Allah [Subhânehu ve Te'alâ]'nın öfkelenendirilmemesidir. Her Müslümanın görevi; Allah'ı ve Rasulü'nü râzı etmektir, yoksa Allah ve Rasulü ile savaşırları râzı etmek için çalışmak değil!..

Öyleyse, Allah'tan başka hiçbir ilah olmadığına ve Muhammed [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahitlik her Müslümanın gönlünde taht kuran bu azîz meseleyi nasıl ele almamız gerekmektedir?

Birincisi: İster küçük ister büyük olsun, Filistin'in herhangi bir parçası üzerinde Yahudi varlığını tanımak, Allah'a, Rasulü'ne ve mü'minlere hıyânettir! Nitekim Filistin toprağı Müslümanlar tarafından kanlarıyla fethedilmiştir. Orada, bir şehidin kanının akmadığı veya bir süvarinin tozunu kaldırmadığı veya bir mücâhidin ayak basmadığı tek karış toprak yoktur. O toprak Müslümanların, tüm Müslümanların toprağıdır. Hiçbir Filistinlinin, hiçbir Arabın veya hangi ırktan ve renkten olursa olsun hiçbir Müslümanın, onun tek bir karışından dahi vazgeçmeye hakkı yoktur. Hele onu Kâfirlere dilediği şekilde satmaya hiç kimsenin hakkı yoktur! Dolayısıyla onun herhangi bir karışı üzerinde Yahudileri tanımak; Allah'a, Rasulü'ne ve mü'minlere savaş açmakla eşdeğerdir.

Tanıma, Ey Kardeşler, sadece büyükelçilerin duyurmasıyla olmaz. Fakat aynı zamanda birtakım başka üslupları da vardır:

1. Yahudi varlığını inşâ eden Sömürgeci Kâfirlere bağlanıp onlarla işbirliği yapmak, Yahudi varlığını tanımaktır.
2. Filistin otoritesinin veya her hangi başka bir devletin Yahudi varlığıyla müzakerelerde bulunması veya Yahudi varlığıyla anlaşma yapması, onu tanımaktır.
3. Meseleyi, "Filistin'in 1948'de işgâli" meselesinden, Yahudi varlığınca "Batı Şeria ve Gazze'nin 1967'de işgâli" meselesi haline dönüştürmek, onu tanımaktır.
4. Yahudi varlığını tanıyan devletlerarası kararları onaylamak, onu tanımaktır.
5. Filistin'i mültecilere iade edip "İsrail" devletini ortadan kaldırmak yerine, "İsrail" devleti gölgesinde Filistin'e geri dönebilsinler diye Mülteciler meselesini insânî bir mesele haline getirmek, onu tanımaktır.
6. Yahudi varlığının yok edilmesine çağırانların peşine düşüp tutuklamak, onu tanımaktır.

7. Camp David, Oslo, Vâdi 'Arabe ve diğer anlaşmaların Allah'a, Rasulü'ne ve mü'minlere ihânet olduğunu söyleyenlerin peşine düşüp tutuklamamak, onu tanımaktır.
8. Biri Yahudi varlığı diğeri de Filistin Otoritesi için olmak üzere Filistin'in iki devlete ayrılmasını kabul etsinler diye lafı eğip bükerek Filistin halkını uysallaştırmaya, Müslümanları saptırmaya ve hakikatleri çarpıtmaya yönelik her girişim, onu tanımaktır.
9. Filistin'de Yahudi varlığının kabulüne yönelik bir referandum yapılmasına çağırmak, tanımanın zeminini daha az bir utanç ile oluşturmaktır. Çünkü Yahudi varlığını kabul etmek büyük bir cürümdür ve şer'an haramdır, hem de çok şiddetli bir haramdır. Haram ise Şariate göre haram olarak kalır, bir referandumun kararına göre değil! Aynen içkinin kabul edilmesi için referandum olmayacağı gibi!
10. Yahudi ile yapılan herhangi bir ateşkes veya barış anlaşmasını Hudeybiye Anlaşması gibi göstererek Allah'a ve Rasulü'ne atılan tüm iftiralar, hem onu tanımaktır, hem de ağır bir küstahlıktır. Zîra Hudeybiye Barışı ve Yahudiyle yapılan anlaşmalar arasında muazzam farklar vardır. Şöyle ki:
 - Çünkü Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Kâfirler ile onların toprakları üzerinde anlaşma imzaladı. Üstelik onlar Müslümanların topraklarını da işgâl etmemişlerdi. Nitekim Mekke Kâfirlerinin kendi toprakları üzerinde kendi devletleri vardı ve Mekke henüz Müslümanlar tarafından fethedilmemişti. Aynen Müslümanların topraklarını işgâl etmeyen, meselâ, Venezüella ile anlaşma imzalamak gibi idi.
 - Çünkü Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] onlarla savaş durumu sona erinceye kadar Kureyş ile anlaşma imzalamadı. Üstelik imzalanan anlaşma da, belirli bir süre ile sınırlı idi.
 - Çünkü Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Rasul'e karşı savaşlarında Hayber Yahudilerini desteklemekten uzaklaştırabilmek için onlarla bir anlaşma imzaladı. Nitekim o Yahudiler Rasul'e ve Müslümanlara karşı oldukça azgın bir düşmanlık güdüyorlardı. İşte bundan dolayı Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Hudeybiye Barışı'ndan döner dönmez, Hayber Yahudileri ile savaşmaya yöneldi.
 - Çünkü Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] Araplar üzerinde hegemonyası bulunan Kureyş ile bir anlaşma imzaladı ki Müslümanların varlığı tanınabilsin. Bu da diğer Arap kabilelerinin İslam'ı kabul etmeleri önündeki engellerin yok olmasını sağlıyordu.

Üstelik bu, belirli bir müddet ile sınırlandırılmış bir barış anlaşması idi ve Kâfirler ile yapılan savaşı da sona erdirmiyordu. Bilakis İslâmî Devlet'in Arap Yarımadası'ndaki itibârının yükselmesine, Hayber'deki Yahudilerin kökünün kazınmasına ve Kureyş'ten çekinen diğer Arap kabilelerinin İslam'ı benimsemeleri önündeki engellerin kaldırılmasına imkân tanıyordu. Dahası bu, Kâfirler ile onları toprakları üzerinde yapılmış bir anlaşma idi, yoksa bizim gaspedilmiş topraklarımız üzerinde kurulmuş gaspçı bir varlık ile yapılmış değildi! Onu bunu bırakalım, her şeyden önce bu, Allah'ın vahyi ile gerçekleşiyor ve bunu, "Allah'tan bir zafer ve apaçık bir fetih" olarak tanımlıyordu.

Müslümanların işgâl edilmiş toprakları üzerinde Yahudilerin ikrâr edilmesi, bunun neresinde var? Hem de hangi toprak üzerinde? Mübârek bir toprak üzerinde?! Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in İsrâ' ve Mi'râc yaptığı toprak üzerinde?! İki kıblenin [Mescid-il 'Aksâ ve Mescid-il Harâm] ilkinin bulunduğu toprak üzerinde? Özel olarak ziyâret edilebilecek harameynin [Mescid-il Harâm, Mescid-in Nebevî ve Mescid-i 'Aksâ] üçüncüsünün bulunduğu topraklar üzerinde?!

İkincisi: Muhakkak ki bu meselenin çözümü, iki gözü olan herkes için apaçık ortadadır. Bu da Yahudi varlığını ortadan kaldırmak ve Filistin'i bir bütün olarak Diyâr-ul İslâm'a iade etmektir. Tek çözüm budur, başka bir şey değil! Nitekim Allah [Subhânehu ve Te'alâ] şöyle buyurmaktadır:

Sizi çıkarttıkları yerden siz de onları çıkartın! [el-Bakara 191]

Dolayısıyla her kim Müslümanları topraklarından çıkartırsa, işgâl ettiği bu topraklardan çıkartılması kaçınılmazdır. Bu konuda hiçbir uzlaşma veya ara çözüm olamaz! İçerisinde hiçbir parçalanma da kabul edilmez! Aksine her hâlükârda işgâlcilerin çıkartılması olmazsa olmazdır. Bu da varlıklarının yok edilmesi ve Filistin'in bir bütün olarak Diyâr-ul İslâm'a iade edilmesi demektir.

Bazıları şöyle diyebilirler: “Yahudi varlığını yok etmek mümkün müdür?”

Böyle diyene şöyle deriz: Evet, şüphesiz böyle bir imkân vardır. Nitekim Allah'ın Kitâbı, Rasulü [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in Sünneti ve içerisinde yaşadığımız fiilî vakıa bunu te'kid etmektedir.

Allah'ın Kitâbı'na gelince; Allah [Subhânehu ve Te'alâ] Yahudiler hakkında şöyle buyurmaktadır:

Onlar size eziyetten başka hiçbir zarar veremezler. Eğer onlar sizinle savaşacak olsalar, size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine zafer de verilmez! [Âl-i 'İmrân 111]

Dolayısıyla gereken, Müslümanların Yahudiler ile savaşmasıdır. “Savaş” diyoruz, “Savaş Tiyatrosu” değil!

Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem]'in hadisine gelince; 'Aleyhi's Salâtu ve's Selâm şöyle buyurmaktadır:

Yahudiler ile mutlaka savaşacaksınız ve onları mutlaka öldüreceksiniz. O kadar ki ağaç ve taş şöyle diyecek: “Ey Müslüman, Ey Allah'ın kulu! İşte şu arkamdaki Yahudidir, haydi gel de onu öldür!” Ancak Ğarkad (ağacı) müstesnâ. Çünkü o Yahudilerin ağaçlarındandır.

Bu da göstermektedir ki öldürülenlerin fazlalığından duydukları korku, Yahudilerin kalplerini öylesine dolduracak ki onlardan biri hem ağacın veya taşın arkasına saklanacak, hem de o ağacın veya taşın kendisini Müslüman askerlere ihbâr edeceğini zannedecektir. İşte bu yüzden Yahudiler yalnızca, kutsadıkları Ğarkad ağaçlarının arkasında saklanarak kendilerini güvende hissedeceklerdir. Tüm bunlar Yahudilerin uğrayacağı muazzam hezîmetin müthiş şiddetini gözler önüne sermektedir.

Fiilî vakıaya gelince; Filistinli gençler ve çocuklar ile iyi donanımlı Yahudi askerleri arasında geçen kahramanca çatışmalara daha bugünden şahit olmuyor muyuz? Onlar tanklarından inip Filistinli gençlerin karşısına çıkmaktan bile korkmaktadırlar!

Sonra kışlarına kapatılmış Müslümanların bu muazzam orduları, Allah yolunda savaşmanın ve şehîd olarak Cennete kavuşmanın özlemiyle tutuşmaktadırlar. Yazıktır ki bugün onlar, yöneticileri tarafından kardeşlerinin imdâdına koşmaktan men edilmişlerdir.

Buna ilâveten, öyle bir Ümmet vardır ki Allah yolunda Filistin'e doğru harekete geçtikleri zaman bu orduları desteklemek için birbirleriyle yarışacaklardır.

Allah [Subhânehu ve Te'alâ] vaad etmiştir ki Yahudiler hiçbir savaşta muzaffer olamayacaklardır.

Rasulullah [SallAllahu 'Aleyhi ve Sellem] müjdelemiştir ki Yahudiler ile mutlaka savaşacağız ve onlara mutlaka gâlib geleceğiz.

Müslümanların muazzam orduları vardır,

Savaşıklarında bu orduların yanı başında yardımını esirgemeyecek bir Ümmet vardır,

Ve Korku, Yahudiler arasında en üst şiddetine ulaşacak ve onları asla bırakmayacaktır,

Tüm bunlar mevcut iken Yahudi varlığının yok edilmesi mümkün değil midir? Allah'ın izniyle, hiç şüphesiz mümkündür.

Farzedelim ki bugün böyle bir imkân yok! O halde en azından Yahudiler ile aramızda süregelen savaş hâlini korumamız kaçınılmazdır. Hem de hiçbir müzâkere veya görüşme yapmadan yada onu tanımaya asla yanaşmadan! Tâ ki Filistin'in süvâripleri, Müslümanlara ait Nübüvvet Minhâcî üzere Hilâfet Devleti'nin gölgesine girinceye kadar... Ki izzetlerini yeniden kazansınlar, Yahudi varlığının yok olacağına ve Filistin'in Diyâr-ul İslâm'a dâhil olacağına dâir Allah'ın vaadi ve Rasulü [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]'in müjdesi parlak bir hakikat olarak yükselsin!

Şu durumda eğer bu nesil Filistin'i kurtarmayı beceremiyorsa, en azından bu meseleyi gelecek nesillere hakkıyla teslim edebilsin! Ne onun tek bir karışını Yahudilere satsın ne de teslim etsin! Muhakkak ki bu Ümmet hiçbir zaman erkeklerden mahrum olmayacak, içerisindeki hayır Kıyâmete kadar var olacaktır.

Ey Kardeşler!

İşte size bu mektubumuz ile hitap ettik. Size karşı dosdoğru ve apaçık olarak, Allah'a, Rasulü'ne, mü'minlere, bu Mübârek Filistin beldesine, Kudüs'e ve es-Sâdik-ul Emîn olan Rasulullah [Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem]'in İsrâ ve Mi'râc ettiği bu toprağa karşı samimi ve dürüst olarak...

Mektubumuzu başladığımız âyet ile bitiriyoruz:

Bir gece, (Muhammed)

kulunu Mescid-il Harâm'dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-il 'Aksâ'ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir. [el-İsrâ' 1]

Ve's Selâmu 'Aleykum ve Rahmetullahi ve Berakâtuh,

Hizb-ut Tahrir

H. 17 Rabi'-ul Evvel 1427
M. 15 Nisan 2006

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.al-ummah.org